

IDOMENI

ANTONI FÀBREGAS

IDOMENI.

La Biblioteca Àngel Guimerà de Matadepera acull l'exposició *Idomeni*, un nom evocador de la tragèdia de tantes vides humanes. La mostra consisteix en uns assemblatges, plafons i peces escultòriques amb objectes incorporats, que ens remetent directament a l'ésser humà, a la seva essència. A *Idomeni* Antoni Fàbregas ens parla amb elegància i efectivitat de dolor, solitud i èxode.

Les set peces tenen un denominador comú: consisteixen en uns plafons fets de taulons desgastats, treballats amb *grattage* i perfectament ensemblats en un treball de fusteria precisa, que evidencia l'amor per la matèria i l'ofici. Són estructures formalment molt controlades, sense cap fragment ni tauló col·locats a l'atzar. Aquestes superfícies, la majoria sense escaletes, estan preparades per emmarcar la història que se'ns explica. Sobre fons abstractes —que em recorden les construccions o estructures de Joaquim Torres Garcia— Fàbregas incorpora alguns *objects trouvés*, que posen de manifest la seva mirada atenta i susciten alhora l'esperit de denúncia que l'artista vol desvetllar en l'espectador.

Davant del visitant, es desplega un món de continguts simbòlics en què *formes* de sabata i filferros comparteixen protagonisme. Però aquests *collages* tridimensionals contenen altres contrapunts amb significat simbòlic: creus evocadores de mort i resurrecció, les tenalles que trenquen la filferrada oferint una espurna d'esperança, una espoleta letal a prop de xifres quantificant víctimes de guerra, petits fragments de matèria tèxtil enganxats en el filferro, que suggereixen les dificultats del camí de fugida.

En un parell d'obres, criden l'atenció petites peces d'ebenisteria ben cisellades, referència possible al gust pel treball artístic o plasmació potser del record de tot allò que els refugiats han deixat enrere: una casa acollidora, entorns domèstics amb mobles treballats, elements decoratius que acompanyaven la quotidianitat, convertits ara en derelictes.

L'artista rescata les *formes* de sabata —bells objectes ja només trobables en alguns brocanters— i les incorpora al seu relat. Enganxades sobre els taulons, ni parlen de moda ni es poden associar amb cap preocupació indumentària. Aquí, resulten ser únicament el volum d'uns peus. Esdevenen formes escultòriques al·lusives a fesomies humanes

concretes, sense desvelar-ne les situacions personals. No aproximen a la idea platònica de sabata sinó a la de peu. El volum de fusta remet a l'espai ocupat pel dels peus. De mides diferents, evoquen grups humans: els desplaçats per tantes guerres. D'entrada, no resulten potser tan impactants com les fotografies de munts de calçats dels presoners de camps d'extermini que conservem en les nostres retines. Però la dimensió simbòlica d'aquestes *formes* s'engrandeix en el marc on es troben, encerclades per filferros que suggereixen murs, fronteres, privació de llibertat... En aquest cas, filferros reals —recollits en terrenys abandonats— que cenyeixen i entrellacen els objectes i superfícies dels plafons.

Idomeni és expressió d'un drama i d'una denúncia. Denúncia molt emotiva perquè és subtil. Es fa palesa en unes obres ben construïdes, no exemptes de bellesa. No hi ha res cridaner, poca presència del color negre i la paleta de colors que incorpora el blanc sembla voler insinuar la pàtina del temps.

Sota una composició serena, les propostes de Fàbregas amaguen ressonàncies tràgiques. Commouen, però paradoxalment no esgarrapen. L'únic element que punxa i esquinça, són els filferros. Si no hi fossin, les obres exposades serien estrofes d'un poema elegíac sobre la vida humana, un cant sobre el pas del temps. Però aquests filferros relliguen el relat i transformen l'elegia en dolor.

Anna Maria Blasco Bardas,

B I B L I O T E C A
ÀNGEL GUIMERÀ
M A T A D E P E R A

C/ Pere Aldavert, 4
08230 MATADEPERA

Horari: Dilluns a divendres de 10 h a 13 h i de 16 h a 20 h
Dissabte de 10 h a 13 h